

EL SOMNI

per MARIA MAGDALENA CUELLAR PONS
PROFESSORA DE E. G. B.

Quina diminuta grandesa, la nostra!

Quina paradoxa la nostra condició humana que ens pot fer sentir els amos del món, i després, en qüestió de segons, la més ínfima i insignificant de les criatures. Oh déu Destí que jugues així amb les nostres vides!

Mentre a una part de la Gran Bolla Blava es defensen els drets humans, a una altra, pot esser no molt llunyana, se poden segar vides per passar el temps... i el món segueix rodant.

Pot esser que els mateixos que organitzen un "Any Internacional de la Pau", organitzin, també, una cadena de cops d'estat que dugui la destrucció a molts de països... i el món segueix rodant.

Sí, segueix rodant i nosaltres també, perquè la nostra capacitat d'adaptació és extraordinària. Perquè la gent important (polítics, escriptors, filòsofs...) va a l'exili, però el poble, el pobre poble vençut, és el que lluita i el que perd, perd perdent o perd guanyant, però sempre perd. I la seva derrota és immensa perquè ha crescut regada per la sang dels que ja no hi són i per les llàgrimes dels que encara resten.

Pero no fa res, el sol segueix sortint cada dia i les hores, llargues o curtes, sempre tenen seixanta minuts. I la història se repeteix cíclicament: després de la por, ve la esperança; i després de la esperança, el somni; i, quan el somni es vol convertir en realitat! ... torna venir la por i la imperturbable roda volta en un infinit cercle viciós del que no se pot sortir.

I nosaltres, utòpics somniadors, pensam que no ens afecta i ens sentim segurs, estacionats a l'etapa del somni.

Fins que un dia, tenim por. I tot s'enfonsa en el nostre voltant, i creim sentir que s'obri la terra sota els nostres peus per llançar-nos a un abisme sense fi. I és llavors quan ens sentim veritablement petits, quan tot el volum de la nostra anterior grandesa ens cau damunt i ens enfonsa, encara més, amb el pes feixuc d'aquella ferma seguretat i confiança. I ja no creim en res, oblidats dins la profunda obscuritat de la solitud...

Però, ens tornam aixecar enlluernats per l'esperança que, quan esdeven cegadora, ens envolta en el somni. I ja no tenim por, perquè no pensam amb la por, perquè tornam caminar amb pas segur i fort. I creim en nosaltres mateixos, i creim amb els altres, i... per què no dir-ho?, també creim un poc en Déu.

I jo admir a la nostradiminuta grandesa humana, meravellós Fènix que pot resorgir un pic i un altre per conservar l'esperança, oblidar la por i lluitar pel somni, per l'utòpic SOMNI de la llibertat.